

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.,B.T.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem v České republice ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **11. 10. 2016**, čj. **MV-119156-6/SO-2016**,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 10. 2016, čj. MV-119156-6/SO-2016, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 14.467,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 16. 6. 2016, čj. OAM-1408-31/DP-2015 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), byla zamítnuta žalobcova žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny a předmětné povolení nebylo podle § 46 odst. 3 s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých

zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“), vydáno, neboť se i přes vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.

Žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal. Rozhodnutím žalované ze dne 11. 10. 2016, čj. MV-119156-6/SO-2016 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), bylo prvoinstanční rozhodnutí k odvolání žalobce podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“), změněno tak, že se žalobcova žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zamítá pro nesplnění podmínky uvedené v § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce se žalobou ze dne 3. 11. 2016 domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalované k dalšímu řízení a přiznání náhrady nákladů řízení.

[III] Žaloba

Žalobce uvedl, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, který definuje požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce je přesvědčen, že v tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované na zákonné úrovni v § 3 správního řádu. Zároveň nelze též přehlédnout, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a že při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 2, § 3 a § 4 správního řádu. Žalovaná nedostála své povinnosti odvolacího správního orgánu, když nedostatečně přezkoumala správnost a zákonnost prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu požadovaném § 89 odst. 2 správního řádu, a tím zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti.

Žalobce dále namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily a zhodnotily skutkový stav věci tak, jak vyplývá ze zásady materiální pravdy deklarované v § 3 správního řádu. Žalobce nesouhlasil s názorem žalované, že přiznání odkladného účinky nemá za následek i dočasný odklad právní moci napadeného správního rozhodnutí, a zastává opačný názor, což se potvrzuje i aktuálním výkladem Nejvyššího správního soudu, ale i Ústavního soudu. Přiznání odkladného účinku soudem by zcela postrádalo význam a míjelo by smysl odkladného účinku, pokud by takové rozhodnutí nemělo faktický vliv na veškeré právní účinky spojené s rozhodnutím správních orgánů, v daném případě konkrétně ve věci povoleného trvalého pobytu matky žalobce. Jednou z výhod povoleného pobytu je pak možnost pobývat na území ČR s rodinnými příslušníky, jejichž okruh je vymezen v zákoně o pobytu cizinců, a jen stěží se tak jeví jako logické omezení spočívající v nemožnosti rodinných příslušníků pobývat společně s nositelem oprávnění k pobytu na území ČR. Žalobce se domnívá, že výklad uplatněný žalovanou je v rozporu se smyslem a účelem zákona, neboť přiznání odkladného účinku žalobě by v takovém případě postrádalo smysl.

Žalobce dále namítal naprosto nedostatečné posouzení odvolací námitky směřující proti nedostatečnému posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Prvoinstanční orgán se otázkou přiměřenosti zabýval dle žalobce toliko povrchně a žalovaná dosti účelovou a nepřezkoumatelnou argumentaci zcela převzala, čímž zatížila nepřezkoumatelností i rozhodnutí své. Žalovaná jakož i prvoinstanční orgán se v rozporu se zákonem nepokusila o zjištění skutečného stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a plně se přiklonila k závěrům prvoinstančního orgánu založeným na pouhých domněnkách a účelové interpretaci formálních zjištění. Žalovaná reflektuje naprosto nepřipustný postup prvoinstančního orgánu, který bez dalšího odůvodnění a zkoumání odmítá připustit, že by vazby žalobce na území ČR byly natolik významné, že by mohly založit nepřiměřenost rozhodnutí. Žalobce má totiž na území ČR svou matku, žije zde již od roku 2014, studuje Integrovanou střední školu v Chebu, což žalovaná zcela nereflektovala a také zcela přehlédla porušení prvoinstančního orgánu spočívající v tom, že se správní orgán nepokusil o zjištění skutečného stavu věci a účastníka řízení nepoučil ani jinak ho nevyzval k odstranění případných pochybností správního orgánu. Právní zástupce byl přesvědčen, že argumentace správního orgánu ohledně možnosti získání dlouhodobého pobytu za účelem studia cestou podání žádosti na zastupitelském úřadě v ČR je naprosto účelová a přepjatě formalistická. Žalovaná je ze své úřední činnosti jistě obeznámena se skutečností, že takováto možnost je pro žalobce naprosto iluzorní, ať už z důvodu vysoké finanční náročnosti nebo z důvodu velmi omezené možnosti se na podání žádosti ve Vietnamu objednat, přičemž žalobce poukazuje na skutečnost, že na kladné vyřízení takové žádosti, i kdyby byla úspěšně podána, není právní nárok, takže úvahy žalované v tomto směru považuje žalobce za paušalizaci a bagatelizaci jeho situace a rozhodnutí správního orgánu za zcela nepřiměřené dopadům do jeho soukromého a rodinného života.

[III] Vyjádření žalované

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že dle jejího názoru napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobce, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Žalovaná s uplatněnými námitkami nesouhlasila a považovala je za nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.

[IV] Replika žalobce

Žalobce v replice uvedl, že žalovaná ve svém vyjádření naprosto v souladu se svou rozhodovací praxí, tedy čistě formalisticky, bez jakéhokoliv zájmu či ohledu na možné negativní dopady, resp. na vážnost těchto dopadů do práv a zájmů účastníků řízení, konstatuje, že její rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád stanoví pro odůvodnění rozhodnutí, že její rozhodnutí je proto plně přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Naopak, námitky žalobce považuje žalovaná za nedůvodné a nesouhlasí s nimi. Žalobce poukazuje na to, že princip materiálního právního státu zavazuje své adresáty, kterým je nepochybně i žalovaná, aby ve správním řízení rozhodovaly s cílem dosažení tzv. „*spravedlivého rozhodnutí*“ a nikoli pouze formálně. Tento účel správního řízení a cíl

správního rozhodování se odráží také v § 3 správního řádu, kde je ukotvena zásada materiální pravdy, na níž je správní rozhodování založeno. Žalovaná pouze formalisticky přistoupila k otázce posouzení dopadů prvoinstančního rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, když se připojila k názoru žalované (správně zřejmě: prvoinstančního orgánu, pozn. soudu) a bez dalšího odůvodnění konstatovala, že žalobce nemohl za dobu 2 let vytvořit sociokulturní vazby. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná pochybila, když se přiklonila k názoru prvoinstančního orgánu a konstatovala, že řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu matky skončilo a přiznání odkladného účinku žalobě proti správnímu rozhodnutí nezakládá domněnku, že matka žalobce je držitelkou pobytového oprávnění, ale pouze má právo na území ČR pobývat. Žalobce setrvává na svém názoru, že přiznání odkladného účinku soudem by zcela postrádalo význam, pokud by takové rozhodnutí nemělo faktický vliv na veškeré právní účinky spojené s rozhodnutím správních orgánů. Lze tedy konstatovat, že napadené rozhodnutí je zjevně formalistické, nepřiměřené a nezákonné. V dalším žalobce již odkazuje na obsah své písemné žaloby.

[V] Posouzení věci soudem

Při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná.**

V rozhodnutí ze dne 16. 6. 2016, čj. OAM-1408-31/DP-2015 (o žádosti žalobce), Ministerstvo vnitra uvedlo, že „(...) matka žadatele coby nositel oprávnění ke sloučení rodiny není od 16. 1. 2016 cizinkou s povoleným pobytem na území České republiky, není od té doby tedy ani žadatel ve smyslu § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území České republiky. Žádná jiná osoba, která mohla být v rámci této žádosti nositelem oprávnění ke sloučení rodiny podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zjištěna nebyla. I přes vyhodnocení předložených dokladů se tedy nepodařilo ověřit údaj uvedený v žádosti, a sice že účelem pobytu má být společné soužití žadatele a cizince s povoleným pobytem na území, resp. cizince uvedeného v § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“. Dále uvedlo, že „(...) matku žadatele nelze ve smyslu § 42a odst. 1 písm. b) a § 42a odst. 3 zákona o pobytu cizinců považovat za cizince s povoleným pobytem na území a tedy ani za nositele oprávnění ke sloučení rodiny, neboť jí byl trvalý pobyt pravomocně zrušen. I když byly v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě pozastaveny účinky pravomocného rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, nemá toto vliv na posouzení oprávněnosti ke sloučení rodiny. Pozastavením účinku pravomocného rozhodnutí se totiž nenastoluje stav identický stavu, kdy by pravomocné rozhodnutí vůbec neexistovalo, ale pouze se pozastavuje účinek tohoto rozhodnutí spočívající ve ztrátě oprávnění na území České republiky pobývat a z toho vyplývající povinnost území opustit. Jiný účinek pravomocné rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nemá. Jeho pozastavením tedy netrvá cizinci právo vystupovat jako nositel oprávnění ke sloučení rodiny, resp. umožňovat získání povolení k pobytu svému rodinnému příslušníku, který by jej mohl získat v případě, že by toto pravomocné rozhodnutí

neexistovalo vůbec. Probíhající řízení u Krajského soudu v Plzni proto již nemá povahu předběžné otázky a nebyl tedy shledán ani žádný objektivní důvod pro to, aby řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu žadateli bylo nadále přerušeno.“.

V rozhodnutí ze dne 11. 10. 2016, čj. MV-119156-6/SO-2016 (o odvolání žalobce), Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců mj. uvedla, že „(...) v daném případě je rozhodné především to, v jakém právním postavení je v současné době matka odvolatele, jejíž trvalý pobyt byl pravomocně zrušen a proti rozhodnutí Komise podala žalobu, které soud následně přiznal odkladný účinek. Přiznáním odkladného účinku žaloby se pozastavují účinky napadeného rozhodnutí. Nelze však souhlasit s názorem odvolatele, že takovými účinky se rozumí i právní moc napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí zůstává pravomocným a pozastavena je vykonatelnost napadeného rozhodnutí, jak je rovněž stanoveno v usnesení Ústavního soudu II. ÚS 1260/07: „(...)“. I s ohledem na výše uvedené je Komise toho názoru, že v případě přiznání odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí ve věci pobytu cizince tento pobývá na území oprávněně. To má např. zásadní důsledky pro posouzení otázky postavení cizince pro účely jiných právních předpisů. Jiný závěr by totiž znamenal, že by nebyl naplněn hlavní účel odkladného účinku žaloby a do právní sféry cizince by dopadly negativní účinky, které by jinak, pokud by odkladný účinek žalobě přiznán nebyl, byly s rozhodnutím spojeny. Právní moc rozhodnutí ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu však tímto není nijak dotčena a zůstává v platnosti. Je sice pravdou, že proti uvedenému rozhodnutí byla podána žaloba k soudu a soud ji přiznal odkladný účinek, nicméně tato skutečnost nemá vliv na to, že řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu již neprobíhá, neboť bylo pravomocně skončeno, a matka odvolatele již není držitelkou povolení k trvalému pobytu. Účelem odkladného účinku žaloby, jakožto specifického pobytového režimu cizince, je tedy umožnění pobytu cizince na území do doby pravomocného soudního rozhodnutí, aniž by byl nucen území opustit. Nelze však souhlasit s tím, že důsledkem přiznání odkladného účinku žaloby je na matku odvolatele nahlíženo jako na cizinku s dosud povoleným trvalým pobytem. Pro úplnost Komise odkazuje na ustanovení § 42a odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle kterého se povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny cizinci udělí pouze v případě, že cizinec, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny, je držitelem povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu. Matka odvolatele, přestože je oprávněna setrvat na území do ukončení soudního řízení, však držitelkou povolení k trvalému pobytu není, a nelze ji tudíž ve vztahu k odvolateli považovat za nositele oprávnění ke sloučení rodiny ve smyslu ustanovení § 42a zákona o pobytu cizinců. Komise je toho názoru, že opačný výklad by vedl k naprosto absurdním důsledkům a stavu, který by bez ohledu na to, zda cizinec je držitelem povolení k trvalému pobytu, byl základem pro udělování povolení k dlouhodobému pobytu jeho rodinným příslušníkům. To však zcela jistě není účelem institutu odkladného účinku žaloby. Komise shledala, že výše uvedená skutečnost je důvodem pro zamítnutí žádosti odvolatele o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, neboť tento není zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem ve smyslu ustanovení § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.“.

Z úřední činnosti je soudu známo, že rozhodnutím ze dne 6. 10. 2015, čj. OAM-1381-28/ZR-20115, Ministerstvo vnitra podle § 871 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušilo povolení žalobcovy matky k trvalému pobytu. Žalobcová matka se proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu odvolala. Rozhodnutím žalované ze dne 15. 1. 2016, čj. MV-168332-4/SO-

2015, bylo odvolání žalobcovy matky zamítnuto a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 10. 2015, č.j. OAM-1381-28/ZR-20115, potvrzeno. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 1. 2016. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobcova matka žalobu ke Krajskému soudu v Plzni - věc byla zaevidována pod sp.zn. 30 A 43/2016. Usnesením ze dne 16. 3. 2016, čj. 30 A 43/2016-41, soud přiznal žalobě žalobcovy matky odkladný účinek. Toto usnesení nabylo právní moci dne 17. 3. 2016. Rozsudkem ze dne 15. 2. 2017, čj. 30 A 43/2016-71, Krajský soud v Plzni žalobu žalobcovy matky proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 1. 2016, čj. MV-168332-4/SO-2015, zamítl. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 21. 2. 2017. Kasační stížnost žalobkyně byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, čj. 6 Azs 65/2017-34, zamítnuta; rozsudek Nejvyššího správního soudu nabyl právní moci dne 12. 5. 2017.

K tomu soud konstatuje, že odkladný účinek žaloby je upraven v § 73 s. ř. s. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Právní účinky rozhodnutí správního orgánu jsou upraveny v § 73 až 75 správního řádu. Z těchto ustanovení je patrné, že se rozlišuje právní moc (§ 73), vykonatelnost (§ 74 odst. 1 a 2) a jiné právní účinky (§ 74 odst. 3) rozhodnutí správního orgánu. K těmto poznatkům lze dojít na základě § 85 odst. 1 věty druhé správního řádu.

Rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nositele oprávnění ke sloučení rodiny je podle názoru soudu podkladovým rozhodnutím pro rozhodnutí o žádostech ostatních příslušníků rodiny o povolení k pobytu na území České republiky. Mezi jiné právní účinky podkladového rozhodnutí patří účinek být podkladem pro navazující rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 1. 2016, čj. MV-168332-4/SO-2015, byly od právní moci usnesení o přiznání odkladného účinku (= ode dne 17. 3. 2016) do právní moci rozsudku o žalobě proti tomuto rozhodnutí žalované (= do dne 21. 2. 2017) pozastaveny účinky uvedeného rozhodnutí správního orgánu. V případě včasného a přípustného odvolání nabývá rozhodnutí správního orgánu prvního stupně právní moci až s právní mocí potvrzujícího nebo měnícího rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Je-li takové rozhodnutí odvolacího správního orgánu zrušeno správním soudem, pozbývá právní moci i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Je-li žalobě proti takovému rozhodnutí odvolacího správního orgánu přiznán odkladný účinek, pozastavují se účinky napadeného rozhodnutí odvolacího správního orgánu a i účinky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které jím bylo potvrzováno nebo měněno.

Byly-li tedy do skončení řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 43/2016 pozastaveny účinky napadeného rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 1. 2016, čj. MV-168332-4/SO-2015 (o odvolání žalobcovy matky), a tím i účinky jemu předcházejícího rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 10. 2015, čj. OAM-1381-28/ZR-20115 (o zrušení trvalého pobytu žalobcovy matky), dopustily se správní orgány podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, jestliže svá rozhodnutí o žalobcově žádosti a o žalobcově odvolání, která byla vydána v době účinnosti přiznání odkladného účinku

žalobě vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 43/2016, založily na rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobcovy matky, u kteréhožto rozhodnutí byl v předmětné době pozastaven jeho účinek být podkladem pro navazující rozhodnutí o žádostech rodinných příslušníků uvedeného nositele oprávnění ke sloučení rodiny.

[VI] Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož v daném případě došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání zrušil napadené rozhodnutí žalované pro vady řízení a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Soud pro úplnost uvádí, že správné číslo jednací napadeného rozhodnutí je MV-119156-6/SO-2016, nikoliv MV-119156-5/SO-2016, jak uvádí žalobce v žalobě. Dlužno dodat, že žalovaná ono rozhodnutí skutečně zaslala do datové schránky žalobcova zástupce pod čj. MV-119156-6/SO-2016, až číslo jednací stejnopisu rozhodnutí založeném ve správním spisu bylo opraveno na MV-119156-6/SO-2016.

K postupu soudu podle § 76 odst. 1 s. ř. s. se vyjádřila odborná literatura takto: „*Pokud soud zrušuje rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, nemusí se zabývat správností právního posouzení věci. ... Podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem [písmeno c)] jednoznačně znamená, že výsledkem řádně vedeného správního řízení mohlo být zcela jiné rozhodnutí. Nemá proto smysl, aby se soud zabýval správností nebo zákonností závěrů správního orgánu vyslovených v rozhodnutí ... následujícím po chybném procesním postupu.*“ (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2014, str. 693).

Soud proto vytkl žalovanému správnímu orgánu procesní vadu, které se dopustil; za nadbytečné však považuje vyslovovat se k dalším otázkám, tj. v podstatě k tomu, jak by mělo být rozhodnuto a jak by mělo být rozhodnutí odůvodněno, kdyby tu nebyla překážka v podobě podkladového rozhodnutí, které dočasně podkladem napadeného rozhodnutí žalované být nemohlo.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 14.466,50 Kč, tedy zaokrouhleně 14.467,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a z návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. 3.100,- Kč/úkon, z odměny advokáta za jeden úkon právní služby v poloviční výši, tj. 1.550,- Kč/úkon a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby, tj. 300 Kč/úkon [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu. Jako úkony oceněné plnou výší sazby byly uznány 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba; jako úkon oceněný poloviční výší sazby byla uznána replika, kterou žalobce obecně reagoval na velice strohé vyjádření žalované a která oproti žalobě nepřinesla žádné zásadní rozhojnění již uplatněné žalobní argumentace. Protože byl

žalobce zastoupen advokátem, který je plátcem DPH, byly odměna a náhrada navýšeny o částku 1.816,50 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Plzni dne 22. listopadu 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu